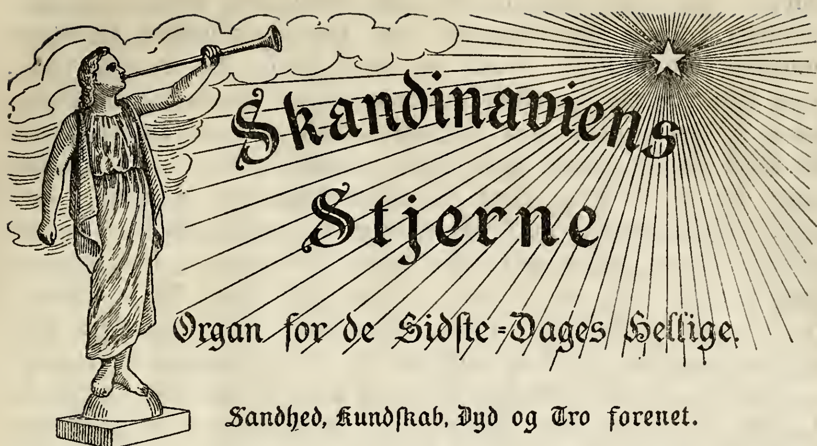

Nummer 9	1. Maj 1908.	57. Aargang

Guds Regering.

Af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 120.)

Alle Guds Hensigter med Hensyn til denne Verden og Skabelsens Værk havde han tilstrækkelig overvejet i sit Sind, førend denne Klode rullede ind i Tilværelsen, eller „førend Morgenstjernerne sang tillige og alle Guds Børn raabte af Glæde". (Job: 38,7.) Da denne Verden dannedes, bestemte han den til at være det endelige Opholdssted for de Legemer, som skulde bebo den. Og da „Guds Sønner jublede af Fryd", var det over Udsigten til den Ophøjelse, de vilde være istand til at opnaa som Følge af denne Skabelse, som de den Gang saa træde ind i Tilværelsen. Og selv om de, ligesom Jesus, skulde gaa ned under alle Ting for at kunne komme op over alle Ting, var det dog det Middel, hvorved de kunde erholde deres endelige Ophøjelse og Forherligelse. Derved, at deres Aander, som udsprang fra Aandernes Fader, forenedes med jordiske Legemer, bleve de til fuldkomne Væsener og skikkede til vedvarende Formerelse og evig Ophøjelse; derved fik den skarpsindige, forfinede, oplivende, virksomme og evige Aand et Legeme, ved hvilket den kunde virke; den kan maaske sammenlignes med Dampen i en Maskine eller med Elektriciteten paa Telegraftraaden; thi uagtet Aand, Damp og Elektricitet ere de kraftige, oplivende og virksomme Principper, der anvendes, vilde de dog uden Materien, Maskinen og Telegraftraaden sammenlignelsesvis være unyttige; disse Elementer kunne maaske svæve

omkring i det tomme Rum, anvende deres Kræfter paa Lykke og Fromme eller ligge i Dvale eller ubenyttede, uden disse mere følelige, materielle Genstande, ved hvilke de kunne øve deres Kraft. Da Dampen første Gang blev anvendt i praktiske Foretagender, da Magnetnaalens Egenskaber og Meddelelsesmetoden ved den elektriske Telegraf opdagedes, da Jernbaner og Dampskibe første Gang opfandtes, havde man opdaget noget, som fik uendelig Værd for Menneskeslægten. De Mænd, som gjorde disse Opdagelser og Aandsanstrængelser, ansees med Rette af den nulevende Slægt for at være Mænd med stort Geni og som Verdens Velgørere; men hvad var det vel, de gjorde? De skabte ikke de Elementer, som allerede eksisterede; Damp, Magnetisme, Elektricitet, Jern, Kul og Vand vare alle til før og havde været til fra Skabelsens Begyndelse.

Hvad var det disse Genier opdagede? Det var simpelthen en Maade at ordne og forene disse Stoffer paa, Anvendelsen af grove, livløse Materialier for at underkaste sig de ædlere, finere, mere elastiske, virksomme og kraftige, paa det at deres forenede Kræfter og Virksomhed kunde sættes i Udøvelse, og for at man ved Forbindelsen af to stærke Naturkræfter, som havde ligget i Dvale, kunde forene deres Egenskaber og sætte dem i levende og kraftig Virksomhed. Saaledes blev altsaa Legemet dannet som et Redskab for Aanden. Det skabtes af grovere Bestanddele end Aanden, der udgik fra Gud, men det var nødvendigt som en Bolig for den, paa det at den kunde blive iført et Legeme, fuldkomment i sin Organisation med skønne Former og Symmetri i sine Proportioner og i enhver Henseende skikket til Bolig og Redskab for den udødelige Aand, for at den igennem det kunde tale, handle, nyde og udvikle sin Kraft, sin Forstand og forplante sin Slægt. Derfor, ligesom hine Geniers Opdagelser, til hvilke vi allerede have henvist, bleve hilste med Glæde af Verdens Beboere paa Grund af de gode Gaver, som meddeltes Menneskene, saaledes sang ogsaa Morgenstjernerne eller Guds Sønner af Glæde, da Gud skabte denne Jord og satte Mennesket paa den; de betragtede den, ligesom Gud gjorde, som et fuldkomment, stort og herligt Værk, gennem hvilket de saa Vejen føre til Ophøjelse, Herlighed, Throner, Fyrstendømmer, Magter og evig Lyksalighed. Fornuft besade de, men nu saa de et Middel, hvorved den kunde udvikles. De opdagede, at Verdens store Bygmester, deres Fader, havde lagt en Plan, fuld af Visdom og Forstand, der naaede fra Evighed til Evighed, og som pegede paa Midlerne, hvorved de, formedelst Lydighed mod de himmelske Love, kunde erholde den samme Magt, som han selv besad. Og selv om de i den faldne Menneskehed maatte lide en Tid, saa de dog en Vej, der førte tilbage til Gud, til evig Ophøjelse og til utallige Millioner Væseners mangfoldiggjorte og evigt tiltagende Lyksalighed. Og hvis de, ligesom Jesus, maatte gaa ned under alle Ting, skete det, for at de skulde komme til at ophøjes over alle Ting og indtage deres

Stilling som Guds Sønner i den evige Verden, og for at de, som sejre, kunde sidde med Kristus paa hans Throne, ligesom han har sejret og sidder paa sin Faders Throne. (Aab. 3:21.)

Men atter, denne Skabning er ulig Menneskets Gerninger, som, hvor udmærkede og nyttige de end kunne være, desuagtet bære Spor af Mennesket; de ere alle mere eller mindre ufuldkomne i deres ydre Former og udsatte for tusinde Tilfældigheder; de ere mere eller mindre plumpe, uhaandterlige og besværlige og maa styres af talrige, meget begrænsede Love. Man kan f. Eks. benytte Elektriciteten, men den maa nøjagtig følge Telegraftraaden og kan ikke gaa udenfor dens Grænser; man kan faa en Maskine til at arbejde, men den maa blive paa et Sted; skal den bevæges, er den afhængig af Skinner, Vandets Dybde og mangfoldige andre Omstændigheder. Ingen af disse Genstande besidder Forstand; ej heller er der Livsprincipper i dem, og de kunne hverken meddele eller give dem til andre; de ere kun Maskiner, der paavirkes af Mennesket, og uden Mennesket vilde de ophøre at være til; hvis en er udslidt eller gaar itu, maa der laves en anden med det samme Arbejde og Besvær; thi da den ikke selv har Livsprincipperne, kan den ikke meddele dem til andre af sine Lige, hvilket derimod Mennesket, Dyrene, Fuglene, Fiskene og alle Guds med Liv besjælede Skabninger kunne. Menneskets Gerninger staa sammenligneIsesvis i samme Forhold til Guds som et Barns Træhest til den levende smukke Skabning selv, som et Barns Skillingsfløjte til Himmelens Musik eller som en Drengs Billardkugler til Planet-Systemets Bevægelser. De besidde ingen Fornuft, ingen Kraft, ingen Tanke, ingen Handlefrihed. Menneskets Gerninger ere kun til for at modtage Paavirkninger; de ere kortvarige, midlertidige og forgængelige Ting. Mennesket derimod bærer Præg af Jehovah; det er skabt i hans Billede, efter hans Lignelse og i Besiddelse af Livskraft, saavel som Midlet, hvorved det kan meddele den til andre. Mennesket har tillige Kraft til at fortsætte sin Slægt samt til at meddele sine Tanker, sin Aand, sit Geni og sin Kraft til andre, der ere dannede i Lighed med det. Mennesket modtog sin Fornuft, sin Aand fra Gud og er en Del af ham, thi —

„En Guddoms Gnist foer ud
Fra Evighedens Brynde".

Det kom fra Gud som Søn af ham og bærer Præg af ham, selv i sin faldne, nedværdigede og fordærvede Tilstand. Dets kraftige Aand, dets statelige Geni, dets Higen efter Berømmelse, dets høje Tanker og i mange Tilfælde overspændte Forhaabninger lægge, endskønt det er faldent, Spor af Storhed for Dagen og vise, at det er af guddommelig Oprindelse.

Ulig Menneskets Gerninger var Guds Værk vedrørende denne Jord bestemt til at være evigvarende og ikke underkastet Kontrol af ubetydelige

Tilfældigheder; ej heller var det afhængig af Forkrænkelighed eller Omskiftelse. Menneskets Værker ere kortvarige, de forandres eller ødelægges; men ikke saa med Guds, de vare og ere evige; evig Aand og evig Materie, organiseret og skabt som Følge af den uudgrundelige Forstand i den evige, uudtømmelige Aand, den Kilde af Kundskab, Visdom og Virkekraft, som bor i Gud. Denne Jord og Menneskets Bestemmelse, saavel som alt i denne Skabelse, ere lige saa uforanderlige som Solen, Maanen eller Stjernerne og saa uomstødelige som Guds Throne. Satan kan rigtignok bedrage Menneskene for en Tid; deres Forstand kan blive formørket af denne Verdens Gud, men Guds Hensigter ville vedblive uforandrede.

Hvem er Satan? Et Væsen, som er virksomt, indsmigrende og bedragerisk, og dog er han uundværlig til at udvikle det onde som Modsætning til det gode — ligesom det bitre tjener til at værdsætte det søde og Mørket til at vurdere Lyset — Synden med dens Sorger, for at vi skulle kunne sætte Pris paa Sindsro og Lyksalighed — Vildfarelser for at sætte os istand til at skatte Sandheden.

Og ligesom der i Skabningens Værk findes mineralogiske, hinanden modvirkende Stoffer, som i den kemiske Proces ere nødvendige for at udvikle disse Egenskaber i en Substans og tilvejebringe visse Virkninger; ligesom Ild er nødvendig for at rense Sølv, Guld og andre ædle Metaller, saaledes er det nødvendigt at undervise Mennesket om og berede det for dets endelige Skæbne, at prøve dets Dyd, udvikle dets Daarligheder, blotte dets Svaghed og overbevise det om dets Udygtighed til at regere sig selv eller Jorden uden ved Guds Bistand eller at ophøje sig til evig Glæde og Fred. Men atter, hvem er Satan? Han er en af Guds Skabninger, som er under hans Raadighed og Vilje, som blev nedstyrtet fra Himmelen paa Grund af Opsætsighed, og naar hans Brugbarhed er tilende, vil en Engel kaste ham i Afgrunden. Kan han kæmpe imod og overvinde Gud? Visselig ikke! Kan han forandre Guds Planer? Ingenlunde! Satan kan rase; men Herren kan holde ham indenfor passende Grænser. Han ophidser til Oprør imod Gud; men Herren kan binde ham med Lænker. Skal Guds Hensigter forstyrres? Nej, paa ingen Maade! Jordens Nationer kunne vel som berusede fare mod hverandre, men Herrens Planer forblive uforandrede. Throner maa omstyrtes, Riger blottes for Folk ved Blodsudgydelse, Sværd og Hunger, men desuagtet lover Herren at ville gennemføre sine egne Planer.

Mennesket kan forglemme Gud; men han forglemmer ikke Mennesket. Mennesket kan være uvidende om sit Kald; men ikke saa med Herren. Mennesket maa undlade at anstille Betragtninger over Guds Hensigter med denne Jord; men Gud derimod ikke, og dersom Mennesket i sin Vantro eller Uvidenhed ikke levner sig Tid til at grunde paa disse Ting, vil det senere hen finde rigelig Lejlighed, medens Herrens Planer

fremmes; maaske han, naar det bliver prædiket for ham, efter at han har udstaaet Straffen for sine Gerninger, ligesom Tilfældet var med de genstridige i Noahs Dage, vil kende noget mere til Guds Kraft, Retfærdighed og Hensigter og være glad ved at høre det samme Evangelium i Fængslet, som han forkastede paa Jorden. Men at antage, at Guds Hensigter med Dannelsen af denne Jord kunne blive forstyrrede, er fuldstændig Daarskab.

De ville udvikles ligesaa regelmæssigt, som Solen og Maanen følge deres Baner; og ligesaa vist, som vi vende Blikket mod Øst for om Morgenen at se den opgaaende Sol udfolde sin Straaleglans, belyse Skabningens Ynde og vække det sovende Menneske, ligesaa vist skal „Retfærdighedens Sol opgaa, og der skal være Lægedom under dens Vinger“, og ligesaa vist skulle de døde opstaa af deres Grave og deres forherligede Legemer genforenes med deres Aand, og ligesaa vist skal en Sandheds og Retfærdigheds Regering, nemlig Guds Regering, styrte denne Verdens Undertrykkelse og Barbari; ligesaa vist skal Mørkets, Uvidenhedens, Forbrydelsens og Vildfarelsens lange Nat fortrænges af Retfærdighedens herlige Dag og denne Jord blive som Herrens Have, Guds Rige og Regering grundfæstet og den Allerhøjestes Hellige arve Riget og besidde det til evig Tid.

Alle Tings Genoprettelse vil komme, Jorden gengives sin paradisiske Herlighed og de døde og levende Hellige erholde fuldstændig Besiddelse af alt det, som de levede, led og døde for. Dette var det Haab, som de Hellige fordum nød; de havde Haab, som blomstrede med Udødelighed og evigt Liv; Haab, som var plantet i dem ved Guds Aand og stadfæstet ved Engles Betjening, ved den Almægtiges Syner og ved at Himmelen blev aabnet ved Guds Forjættelser. De levede og døde i Haabet om en herlig Opstandelse. Hvor forskelligt fra de saakaldte Filosofers og sygelige Pietisters og drømmende Filantropers snævre og uværdige Anskuelser! (Fortsættes.)

Den ufuldendte Menneskerace.

Hemmeligheden til mange Mysterier ligger i det Faktum, at den menneskelige „Race staar paa Listen blandt ufuldendt Arbejde“. Mennesket er lig en Statue, halvt hugget ud af Marmoret; det er halvt Kunst og halvt Raamateriale. Dets Legeme er en usorteret Hob af Ting, nogle nyttige og andre overflødige; dets Sind synes at være en Sammenblanding af Instinkt og Fornuft.

Hvad Naturen har gjort for Mennesket, og hvad Mennesket har gjort for sig selv, er lige ufuldstændigt og fejlende. Det Faktum, at Barnefødsel er smertefuld, medens Kræft i sit første Stadium ikke er det, viser, hvor stupid Naturen kan arrangere nogle af sine Love. Haardnakketheden hos Ligtorne i trange Sko viser ogsaa, at Naturen bliver aldeles

urimelig i enkelte Tilfælde. Er ikke ethvert Menneskelegeme halvt Maskine og halvt Museum? Nogle Dele af det hjælpe til, medens andre hindre. Nogle Organer, som Næsen, forbedres, medens Visdomstænderne og Tæerne udarte; og nogle, f. Eks. Blindtarmen, synes at være værre end unyttige, medmindre det skulde være, at Naturen har levnet den der i den moderne Kirurgs specielle Favør. Ligeledes med Hjærnen; til Trods for Videnskabens ustandselige March er der endnu nok af halvfærdige Hoveder i Verden til at skabe Statsmænd af Idioter og Millionærer af Slyngler. Mænd og Kvinder, der bruge Klæder og bo i Huse, studere „Nye Tanker" og „Kristelig Science" og det uden nogen Følelse af Skam. Til Trods for de mange Kollegier og Læreanstalter, fyldte med Aarhundreders Kundskabshøst, er der mange Læger, der mene at kunne kurere Kræft med Snak og Tæring med Samtaler. Fremdeles: Til Trods for den lange Kamp for Folkestyre viser det sig ofte, at de, der ved Smiger og hule Løfter kunne føre det største Antal bag Lyset, blive Folkets Ledere.

Faktum er, at vi endnu ikke ad videnskabelig Vej have begyndt at studere og genskabe os selv. Ingen har anvendt saa megen Tid og Omhu for at studere den menneskelige Natur, som Darwin anvendte for at studere Regnormen; Astronomi kende vi, medens Gastronomi (Fraadseri) endnu er ukendt for Videnskaben. Vi kunne lang Tid i Forvejen forudsige en Sol- eller Maaneformørkelse, men vide intet om Mavekrampe, førend den ved sin Voldsomhed næsten berøver os Livet. Lærde Mænd undervise endnu i gamle udtyggede Fordomme under Navn af Dannelse og Kultur, men have endnu intet Professorat for personligt Mod, Selvbeherskelse eller godt Borgerskab. Vi have en Burbank, der kan frembringe Roser uden Torne, men hvor finde vi den Professor, som kan rydde Egenkærlighed og Begærlighed ud af den menneskelige Hjærne? Der findes saa mange Mennesker i denne Verden, som skaffe sig et Levebrød ved at sælge Uvidenhed, at Menneskeracens Avancement er meget forsinket. Burbank vilde aldrig have frembragt tornefrie Roser, dersom Hundred-Tusind Mænd havde tjent deres Brød ved at holde dem paa; saaledes finde vi bag enhver udødelig Vedtægt Mennesker, til hvem netop saadanne Vedtægter yde Fordele, og undertiden et godt Levebrød.

Lader os haabe, at Dagen ikke er fjern, da vor Race skal blive mere fuldendt, saa at Stilladset omkring den kan tages ned; da ville vi indse, at Livet er en lille Kundskab indfattet i en Ramme af Mysterier, og det vil være os klart, at det er mer fordelagtigt at studere Billedet end Rammen. Vi ville da kende, hvor herligt det er at vide „Hvordan" og „Hvorfor" — at møde Lynet og være istand til at tæmme det — at udrive fra os selv alle dyriske Instinkter og slaviske Ideer og naa frem til det Stadium, hvor Bevidstheden ikke længere er en skurrende Larm, men en sød og harmonisk Symfoni. (Critic and Guide.)

Kan Jorden rumme de opstandne Døde?

Der er dem, som paastaa, at hvis de mange Billioner Mennesker, der have levet paa denne Jord og ere døde, virkelig skulle opstaa, da vil der ikke være Plads til dem paa denne Jord, og selv om der er Plads, vil den ikke være istand til at underholde dem.

Jorden kaldes af nogle en eneste, stor Kirkegaard, og de sige, at hvis Gravene skulle opgive sine døde, ville disse træde hverandre ned af Mangel paa Rum.

Dette er et vigtigt Punkt. Hvis Bibelens Lære om en almindelig Opstandelse for alle Mennesker er Virkelighed, hvor ukonsekvent vil det da ikke være, om man efter en nøjagtig Opmaaling af Jordens Overflade skulde komme til det Resultat, at den ikke er stor nok som et fremtidigt Opholdssted. Lad os derfor anvende nogle Øjeblikke og se, om Betænkelighederne desangaaende ere velgrundede.

Lad os antage, at det nu er seks Tusind Aar, siden det første Menneskepar blev sat paa denne Klode, at fjorten Hundred Millioner nu leve paa Jorden, og lad os for at være liberale sige, at der var ligesaa mange i Begyndelsen som nu, og at der aldrig nogen Tid var færre, om end, som i Noah Dage, Menneskeslægten indskrænkedes til otte Sjæle. Lad os endvidere være liberale i vore Beregninger og anslaa hver Generation til 33 Aar eller 3 Menneskealdre paa hvert Aarhundrede; saa ville vi finde: Seks Tusind Aar er tresindstyve (60) Aarhundreder, og tre Generationer i hvert af disse giver os et Hundrede og firsindstyve (180) siden Adams Tid; fjorten Hundrede Millioner til hver Generation udgør to Hundrede og to og halvtredsindstyve (252,000,000,000) Billioner, hvilket altsaa bliver Totalsummen af denne Jords Beboere fra Adam til vore Dage; dette er maaske dobbelt saa mange, som det i Virkeligheden er.

Men nu kommer Spørgsmaalet: Hvor finde vi Rum for alle disse opstandne Væsener? Lad os opmaale Landet og se. Staten Texas i de Forenede Stater indeholder 237,000 Kvadratmile; en Mil indeholder syv og tyve Millioner otte Hundrede og halvfjerdsindstyve Tusind og fire Hundrede (27,870,400) Kvadratfod, altsaa dækker Staten Texas et Areal af seks Trillioner seks Hundrede og syv Billioner et Hundrede og firsindstyve Millioner og otte Hundredetusind (6,607,180,800,000) Kvadratfod. Regne vi saa ti Kvadratfod til hvert Legeme, finde vi, at Texas alene kan afgive Plads for seks Hundrede og tredsindstyve Billioner syv Hundrede og atten Millioner og firsindstyve Tusind (660,718,080,000) Mennesker, hvilket Antal er nærved tre Gange flere, end der har levet, siden vore første Forældre fik anvist den nyfødte Jord som deres Opholdssted. Skeptikeren kan derfor trygt lægge sig ned og dø, hvad Tid han vil, og naar Opstandelsens Engel støder i

Trompeten, vil han vækkes af sin lange Søvn og da udfinde, at hans Spot over Lærdommen „de dødes Opstandelse" og hans Tvivl om at finde Plads paa den foryngede Jord var altsammen Hjærnespind, foraarsaget ved Vantro paa Guds Almagt og Visdom.

(Tildels fra Zions Watch.)

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Fredag den 1. Maj 1908.

Aarskonferencen i Salt Lake City, Utah.

(Uddrag.)

Den 78de Aarskonference i Zions Hovedstad aabnedes den 4. April under meget gunstige Forhold og var en sand Glædesfest for de mange Tusind, der fra Land og By samledes dertil. Allerede den første Dag var det store Tabernakel fyldt, og om Søndagen maatte ikke alene Assembly Hall tages i Brug, men flere Tusind afholdt Forsamling under aaben Himmel paa Pladsen udenfor Templet og Tabernaklet. Der anslaas, at minst 20,000 Mennesker vare tilstede.

Hver Stav og Mission i de Forenede Stater var repræsenteret, og i Præstedømssæderne indtog det første Præsidentskab med de Tolv Apostle deres Pladser.

Præcis Kl. 10 Formiddag fremstod Præsident Joseph F. Smith og kaldte den uhyre Forsamling til Orden; efter de almindelige Aabnings-ceremonier bød han de Hellige Velkommen og dvælede en Stund ved den særdeles Naade og de mange Velsignelser, som Herren havde skænket sit Folk, siden de sidst mødtes til Konference. Han fortsatte: „Jeg tror, at Tiden er nær forhaanden, da vi bedre skulle efterleve Lovene om Afhold og Ædruelighed, som Herren har givet os ved Aabenbaring, og som ere kendte under Navnet „Visdomsordet"; Herren vidste bedst, hvad der var til vort sande Gavn, og derfor bør vi efterleve det. Naar jeg ser en Mand, som bekender sig til at være Medlem af Kirken, besudle sin Mund med Tobak og Brændevin, foraarsager det mig Smerte, og jeg beklager ham i mit Hjærte."

„Vi tro paa Total-Afhold; at vi bør afholde os fra alle Slags Gift og skadelige Ting. Der er netop nu en stor Bevægelse for Afholds-sagens Fremme i hele Landet, og jeg haaber, at enhver Sidste-Dages Hellig vil yde sin Hjælp i Samarbejde for denne Gerning. Jeg og mine

Brødre ere i fuld Harmoni med Foretagendet, og vi ere overbeviste om, at Folket har Ret til at bestemme, enten om Drukkenskab, Mord, Røveri og Tumult skal raade i deres Midte, eller om Fred og Orden skal sikres dem."

„Enhver Mand, som er ordineret til Præstedømmet, skulde sætte et følgeværdigt Eksempel for unge som gamle og være Lærere i Ord som i Handling."

Han sagde videre, at der for Tiden var 1,810 Missionærer ude omkring i Verden. I Aarets Løb var der udsendt 927, og 707 hjemkomne. 44 Hustruer havde været med deres Mænd i Missionsmarken. Alle disse Missionærer afholde deres egne Udgifter, medens de prædike Evangeliet iblandt Nationerne.

John R. Winder, Præsident Smiths første Raadgiver, er Præsident for Salt Lake Tempel, og han sagde om det Arbejde, som er udført der, at det var omfangsrigt og saa betydeligt, at Bygningen ikke havde været stor nok til at give Plads for de mange, som ønskede at udføre Ordinanser for døde Slægtninge. Folk ere komne fra Mexico, Kanada og andre fjerntliggende Steder for at udføre dette Kærlighedsarbejde, og aldrig, sagde Br. Winders, have Udsigterne for Herrens Værk været lysere end netop nu.

Præsident Anthon H. Lund sagde blandt andet angaaende Indsamlingsprincippet, at det var bleven lært af Joseph Smith før Brigham Young; at Englen Moroni lærte det til Joseph, endog inden nogen endnu var døbt i Kirken. Saa tidlig syntes det meget usandsynligt, at Guds Folk skulde kunne vokse til en saadan Mængde, at Indsamlingen af hans Folk skulde blive saa stor, som det nu viser sig. De Hellige ere et fredelskende Folk, og dersom vore Modstandere ønske at argumentere i en stridbar Aand, da ønske vi ej at deltage deri, eftersom intet godt flyder deraf; men naar nogen søger Lys og Kundskab, da ere vi altid glade og rede til at besvare ethvert Spørgsmaal.

Francis M. Lyman, Præsident for de Tolv Apostles Quorum, sagde: „Tiden er kommen, at vi som Hellige maa aflægge et nøjere Regnskab for vort Liv, og en Reformation er nødvendig iblandt os; derfor ville nu de Tolv Apostle besøge hver Stav og hvert Ward i samme. Der er nu 56 Stave og henimod 800 Wards, saa det vil blive umuligt at besøge hvert Individ, men hvert Ward vil blive besøgt.

Apostel Heber J. Grant optog i sin Tale Afholdsspørgsmaalet; han sagde, at i England alene anvendes aarlig 800,000,000 Dollars til berusende Drikke; han vovede at sige, at Amerika ikke staar tilbage deri.

Fra Utah alene sendes der store Summer til berusende Drikke, fra hvilke intet godt kommer; dersom alle Folk i denne Stat vilde efterleve Guds Visdomsord, vilde den blive den rigeste i hele Unionen. Han fortalte om en Advokat i Kriminalretten, som havde plæderet nogle og

tredsindstyve Drabssager, og under Sagernes Forløb viste det sig, at den direkte Aarsag til Ugærningerne var Drik.

Flere af de store Korporationer have helt hørt op med at tage Mænd i deres Tjeneste, som enten ryge eller drikke, da det er bevisligt, at disse Ting baade fysisk og mentalt reducere ethvert Individs Værdi."

I Forbindelse med ovenstaaende gribe vi Lejligheden til at rette nogle kærlige Formaninger til vore Søskende i disse Lande, angaaende de Love og gode Raad, som Herren har givet sine Folk, at vi maa bestræbe os til det yderste for at overvinde vore Vaner og Tilbøjeligheder; da Selvfornægtelse er en Del af vort Genløsningsarbejde, maa vi erindre, at jo haardere Kampen er, desto større vil Sejren blive. Vi vide meget vel, at dette for nogle bliver en alvorlig Sag, fordi Vanen i disse Lande har skabt den til en Natur; men vi love enhver, der i Ærlighed vil forsøge for Guds Skyld og af Respekt for hans Ønsker og Bud, at Herren vil give Styrke i Bekæmpelsen af Ondet, indtil vi vinde Sejr. Skal det end kræve alvorlig Bøn og Faste, saa bevises derved saa meget mere vor Oprigtighed, og den Aand, der ved Daaben blev beseglet paa os, vil finde et renere Tempel for sine Gaver til os end det, der er besudlet og vanhelliget af urene Ting.

Afløsning. Efter et vel og hæderligt udført Arbejde løses følgende Brødre fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien:

John A. Olsen fra Stjernens Kontor til Salem, Utah.

Louis C. Jensen fra Aarhus til Grover, Wyoming.

Nicolai C. Miller fra Aarhus til Preston, Idaho.

Disse Brødre afrejste den 27. April med Dampskibet „Kensington" fra Liverpool. Maa Herrens Beskyttelse være med dem over Hav og Land.

Beskikkelse. Ældste Oluf J. Andersen er beskikket til at arbejde som Translatør og Redaktionssekretær paa Skandinaviens Stjernes Kontor.

Foraarskonferencen i Aalborg.

Lørdag den 11. April. Kl. 8. Aften aabnedes Konferenceforhandlingerne i det nye Lokale i Valdemarsgade. Tilstede vare Missionspræsident Søren Rasmussen, Ældsterne John A. Olsen og Oluf J. Andersen fra Stjernens Kontor samt H. F. Jensen og Newmann Beck fra Københavns Konference, endvidere Konferencepræsident Charles Jensen fra Aarhus og de 23 i Konferencen virkende Ældster samt mange af Kirkens Medlemmer. Efter Sang og Bøn fremstod Konferencepræsident Hyrum

J. Jensen, som ledede alle Møderne, og bød de forsamlede velkommen og udtalte det Haab, at vi maatte nyde en sand Pintsefest under vort Samvær.

Dernæst afgave Grensforstanderne Rapporter over Stillingen i de forskellige Distrikter: Chris. Andersen, Frederikshavn; John Eskildsen, Brønderslev; Axel Nielsen, Hjørring; Alma Benson, Ribe; Hyrum J. Jensen, Aalborg. Af Rapporterne fremgik det, at Værket har haft god Fremgang i det forløbne Halvaar, og hver af Ældsterne udtrykte sin Villighed til at fortsætte i den gode Sag.

Redaktionssekretær John A. Olsen opmuntrede til at vedblive i det gode og i Ord og ved Eksempel prædike for vore Medmennesker. Missionspræs. Rasmussen udtalte sin Tilfredshed over det udførte Arbejde; han opmuntrede de i Missionen virkende Brødre til ufortrødent at fortsætte i deres Kærlighedsværk, og Gud vilde velsigne deres Bestræbelser. Efter Sang og Bøn sluttedes Mødet.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdt Søndagsskolen sin Konference, og hver Skole i Konferencen var repræsenteret. Af den samlede Rapport for Halvaaret fremgik det, at 103 Børn vare indrullerede; af disse tilhørte 23 Forældre, som ikke ere Medlemmer af Kirken. 75 Søndagsskolemøder vare blevne afholdte, og 19 Funktionærer virkede i Skolerne.

Derpaa udførtes et udmærket Program, ved hvilket Læreres og Elevers Flid og Dygtighed kom til sin fulde Ret; Ældste Oluf J. Andersen og Præs. Rasmussen priste i velvalgte Ord Skolernes Arbejde og ansporede enhver til fortsat Energi i den velsignede Gerning. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Eftermiddag Kl. 2 fortsattes Halvaarskonferencen. Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Talerne vare: Omrejsende i Konferencen Simon Christensen, der dvælede ved Nødvendigheden af først at kende Guds Vilje og dernæst nøjagtigt at udføre den.

Præs. Charles Jensen talede om Guddommen og Forskellen mellem Verdens og vore Anskuelser desangaaende samt om, hvor vigtigt det er for ethvert Menneske „at kende den levende, sande Gud og den han udsendte, Jesum Kristum". Konferencepræs. Hyrum J. Jensen var den næste Taler, han glædede sig ved alt, hvad han havde hørt paa de afholdte Møder, og følte taknemlig til Gud for Visheden, han havde om Ægtheden af Evangeliet gengivet i vor Tid.

Missionspræs. Søren Rasmussen talede til Slutning og fremførte klare Beviser paa Rigtigheden af vor Paastand, at Joseph Smith er vor Tids store Profet. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 8 Aften fortsattes Forhandlingerne. Efter Sang og Bøn talte Redaktionssekretær John A. Olsen om Daniels Profeti vedrørende de sidste Dages Stilling; om Verdens Rigers Svækkelse og endelige Opløs-

ning, medens Guds Rige vil komme til os og Gud selv besidde Magten og Rigernes Storhed.

Ældste Oluf J. Andersen tog til Tekst: „Vare I af Verden, vilde Verden elske Eder osv.—"; han viste, hvordan vi som et Folk er nægtet Plads som Kristne i hele den sekteriske Menneskehed, og at Aarsagen dertil siges at være Mormonernes Usædelighed. Taleren tilbageviste med Bestemthed en saadan Beskyldning og beviste, at Skoen snarere passede den anden Fod, ved at læse nogle forbavsende Tal fra Danmarks Aarbog 1907, hvoraf det fremgik, at det stod sørgeligt til med Sædelighedstilstanden i Landet.

Missionspræsident Søren Rasmussen anvendte Resten af Tiden og dvælede ved de vidtstrækkende Virkninger af Jesu Forsoning for en falden Verden, at den ikke alene naaede til dem, som leve paa Jorden nu, men ogsaa til dem, der ere vandrede heden uden Kundskab om det glade Budskab. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes Præstedømsmøde. Her havde alle de i Konferencen virkende Brødre Lejlighed til at udtrykke deres Følelser angaaende deres Arbejde i Herrens Tjeneste. Alle udtalte deres Glæde derover, og de vare villige til at fortsætte med at sprede Lys til ethvert Sted i deres Virkekreds.

Af en samlet Rapport, som oplæstes, fremgik det, at der i Løbet af sidste Halvaar var udspredt 48,962 Skrifter, 2,304 Bøger. 29,908 Fremmedes Huse vare besøgte og 4,625 evangeliske Samtaler og 458 Møder afholdte; 14 Medlemmer vare tillagte ved Daab og 10 Børn velsignede.

Derefter talte Missionspræsident Søren Rasmussen og Præsidenterne Charles Jensen og Hyrum J. Jensen, de gave Raad og Lærdomme og opmuntrede Brødrene til at forsøge at opnaa endnu bedre Resultater de næste seks Maaneder. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 8 Aften samledes de Hellige og deltog af den hellige Nadver, alle frydede sig ved det Søskende-Baand, der bandt dem sammen i een Tro og eet Haab. Efter at Ældste J. C. Nielsen havde forklaret Betydningen af det hellige Maaltid, blev Kirkens Autoriteter præsenterede og ved enstemmigt Votum opholdte ved de Helliges Tro og Tillid.

Dernæst bleve Missionærerne i Konferencen beskikkede som følger: Hyrum J. Jensen, Præsident over Konferencen og Forstander over Aalborg Gren; Søster Ingeborg Olsen, Konferencens Sekretær; Simon Christensen, omrejsende Ældste, Erastus Christensen, C. O. Thompson, J. C. Nielsen, James P. Rasmussen, G. S. Schow til at virke i Aalborg Gren; Ole Larsen, Jens S. Jensen, David O. Nielsen i Frederikshavns Gren; John Eskildsen og N. P. Pedersen i Brønderslev Gren; Alma Benson, Niels Busk, N. C. Madsen og J. A. Johnson i

Ribe Gren; Axel Nielsen og Peter Petersen i Halvrimmen Distrikt; Andrew Olsen og Niels Petersen i Hadsund Distrikt.

Ældsterne Ole Larsen, C. O. Thompson samt Søster Ingeborg Olsen bar alle deres Vidnesbyrd om Sandheden af det Sidste Dages store Værk, hvorefter Præsident Hyrum J. Jensen og Missionspræsident Søren Rasmussen benyttede Resten af Tiden til at opmuntre til Enighed og et eksemplarisk Levnet samt til at indskærpe Jagttagelsen af Visdomsordet og Tiendeloven. Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Tirsdag Aften Kl. 8 afholdt Ungdomsforeningen Konference. Af Rapporten fremgik det, at et godt Arbejde var bleven udført, og at Organisationerne vare i trivelig Forfatning. Et vel valgt Program blev dernæst udført, og til Slutning talte Missionspræsident Søren Rasmussen til de unge og gav saadanne Lærdomme, som, hvis de efterleves, vilde bringe Lyksalighed i denne Verden og evigt Liv i den næste.

Konferencen afsluttedes Onsdag Aften med en selskabelig Sammenkomst med Forfriskninger og afvekslende Program. Mange Fremmede besøgte Møderne, og Konferencen var gennemgaaende fuld af Liv og Aand. Sangkoret, under Ledelse af Ældste C. O. Thompson, fortjener Ros og Paaskønnelse for den gode Sang, hvormed det opvarmede Hjærterne.

Ingeborg Olsen, Skriver.

Foraarskonferencen i Bergen.

Konferencen begyndte Lørdag Aften, den 18. April Kl. $8^1/_2$ i de Sidste-Dages Helliges Lokale, Kong Oscarsgade 5.

Missionspræsident Søren Rasmussen, J. E. Mikelsen fra Christiania Konf. samt de 16 i Konferencen virkende Missionærer vare tilstede.

Efter Sang og Bøn bød Konferencepræs. Peter Borup de forsamlede velkommen. Derefter rapporterede Grensforstanderne deres Arbejde som følger: O. E. Olsen; P. A. Petersen, Flekkefjord; J. C. Pedersen, Egersund; W. C. Olsen, Stavanger; Hans Sørensen, Haugesund; Peter Borup, Bergen. Den samlede Rapport viste, at der var bleven omsat 30,891 Skrifter og 5,674 Bøger; 25,316 Fremmedes Huse besøgte; 3,531 Evangeliske Samtaler og 1,377 Møder afholdte; 8 Døbte, 15 Børn velsignede. Til Afveksling sang Koret en Salme, hvorefter Ældste Mikelsen talte en kort Tid om Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets Befalinger.

Præs. Rasmussen udtalte sin Tilfredshed med Rapporterne og opmuntrede Ældsterne til at vedblive nidkære i at forfremme Herrens Værk. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag afholdtes Søndagsskolekonference, hvor Rapporter fra de tre Skoler i Konferencen blev afgivne, og det fremgik af disse,

at Søndagsskolerne ere i en trivelig Tilstand og have tilsammen 162 Elever og Funktionærer. Et udmærket Program blev udført af Bergens Skole, hvorefter Præs. Rasmussen udtalte sin Glæde og Tilfredshed med Programmet og Arbejdet, som var bleven udført, og udtalte det Ønske, at Arbejdet maatte gaa fremad.

I Eftermiddagsmødet Kl. 4 bar Ældsterne O. E. Olsen og W. C. Olsen kraftige Vidnesbyrd om, at Evangeliet atter er skænket til Jorden, samt at det er nødvendigt for alle, at gaa igennem den snævre Port, og at vi ikke ere de falske Profeter, Folk sige vi ere. Bar Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en sand Guds Profet. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Aften Kl. 8 fortsattes Konferencen i Svendeforeningens Lokale. Efter Sang og Bøn talede Ældste J. M. Keller om Nødvendigheden af at have Myndighed til at forvalte i Evangeliets Ordinancer. Koret sang „O, min Fader", hvorefter Præs. Borup talte over Dagens Betydning og Frelserens Liv; at alle bør følge hans Eksempel. Præs. Rasmussen talte over Frafaldet og forklarede Evangeliets første Principper. Bar et klart og kraftigt Vidnesbyrd om, at det, vi lære, er Jesu Kristi Evangelium. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag Formiddag Kl. 11 afholdtes Nadvermøde, der begyndte med Sang og Bøn. Præs. Borup forklarede Nadverens Betydning, hvorefter Nadveren blev nydt af de forsamlede Søskende. Kirkens almindelige, saavel som Missions- og Konferencens Autoriteter bleve foreslaaede og ved enstemmigt Votum antagne til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Ældsterne modtoge derefter deres Beskikkelse som følger: Præsident over Bergens Konference og Forstander over Bergens Gren, Peter Borup; Konferencesekretær K. H. Fridal jun.; Missionærer i Grenen, J. M. Keller, Samuel Christensen og O. W. Gundersen. Egersund Gren: N. P. Andersen og J. C. Pedersen. Stavanger Gren: W. C. Olsen og Alma Jensen. Haugesund Gren: Hans Sørensen, P. A. Petersen og George Georgesen. Aalesund Gren: O. E. Olsen og Chas. Martinsen. Moldöen Gren: H. J. Asmundsen og Orson Hielersen.

Derefter bar Præs. Borup og Hans Sørensen deres Vidnesbyrd, og Præs. Rasmussen formanede alle til at opholde dem i vor Tillid, som vi have lovet at hjælpe idag, samt betale Tiende og holde Herrens Befalinger.

Mandag Aften holdtes en meget vellykket Fest.

Tirsdag Kl. 10 afholdtes Præstedømsmøde, hvor alle Missionærerne afgave deres Rapporter over deres Arbejde og sagde, at de havde fundet stor Glæde i samme. Gode og passende Raad og Instruktioner bleve givne af Præs. Rasmussen.

Tirsdag Aften Kl. $8^1/_2$ afholdt Ungdomsforeningerne et fælles Konferencemøde, hvor Rapporterne viste, at der er 113 Medlemmer i

Foreningen og Værket gaar fremad. Et godt Program udførtes af Bergens Forening. Præsident Rasmussen opmuntrede alle til at støtte disse Foreninger og til at leve et rent Liv og holde sig nær til Herren.

Sangkoret bidrog meget til Konferencens heldige Afslutning. Alle Møder vare godt besøgte, og Herrens Aand var udgydt i rigt Maal.

K. H. Fridal jr., Skriver.

Dødsfald. Jens Hansen, født 7. Maj 1840 i Malmø, Sverrig, døde i Centerfield, Sanpete County, Utah den 12. Marts d. A. efter fem Dages Sygeleje. Afdøde annammede Evangeliet i Danmark i sin Ungdom og emigrerede til Utah i 1862.

To Hustruer og seks Børn møde ham hisset, medens Hustru og en Datter begræde Tabet af ham her i Livet. Han nød sine Medmenneskers Agtelse i den Grad, at han var betroet flere Tillidshverv. Han fulgtes til Graven af en stor Venneskare, der vil bevare hans Minde i dyrebar Erindring.

— Josephine Christine Frost, født 9. November 1891 i Glenwood, Sevier County, Utah, afgik ved Døden af Hjærtelammelse den 12. Marts d. A. i Benson, Cache County, Utah. Skøndt hun kun var 17 Aar gammel, var hun en flittig og begavet Arbejder i Søndagsskolen, hvor hun var Organist, og i andre Organisationer, hvor hun blev kaldet til at virke. Forældre, Slægtninge og Venner begræde nu hendes tidlige Bortgang.

— Johan Sørensen, født 20. August 1849 i Asker, Norge, afgik ved Døden efter flere Aars tiltagende Sygdom i Logan, Utah, den 3. Marts d. A. Han forenede sig med Jesu Kristi Kirke af S. D. Hellige den 1. April 1866 og kom til Utah i Foraaret 1899. Broder Sørensen var en fredsommelig og vindskibelig Mand, og ved hans stille og bramfrie Væsen gjorde han sig elsket af alle, der kendte ham. Han efterlader sig Hustru og ti Børn, og en Datter 28 Aar gammel, som døde to Maaneder før ham, vil møde ham hisset.

— Johanne Nielson, født 16. Marts 1834 i Attrop, Malmø, Sverrig, døde i sit Hjem, Salt Lake City, Utah, den 18. Februar d. A. Afdøde annamede Evangeliet i Nyborg, Danmark, i Aaret 1873 og emigrerede derfra til Utah i 1882. Hun efterlader sig fire Sønner og to Døtre, der begræde Tabet af en kærlig Moder. Begravelsen foregik fra andet Wards Forsamlingshus, hvor de forskellige Talere dvælede ved den hedengangnes noble Liv og Levnet.

— Anne Margrethe Petersen, født Nielsen, født 28. December 1816

i Voer Sogn, Hjørring Amt, Danmark, døde den 19. April d. A. i andet Ward, Salt Lake City, Utah, og opnaaede saaledes den sjældne Alder af 91 Aar.

Den afdøde forenede sig med Kirken i sit Fødeland i 1862, og sammen med sin Mand, Jens C. Petersen, ankom hun til Utah i 1871, hvor de hele Tiden siden, har boet i Salt Lake City. Hun efterlader sig Mand med fire Børn, 28 Børnebørn og 24 Børnebørnsbørn. Begravelsen foregik fra andet Wards Forsamlingshus.

— Martha Helene J. Lundok Andersen, født 1880 i Aarhus, Danmark, afgik ved Døden den 11. April d. A. i København. Hun indlemmedes i Kirken ved Daab i Aarhus den 6. December 1903. Afdøde døde, som hun levede, en fuldtro Sidste-Dages Hellig og efterlader sig Husbond og to Børn.

Begravelsen foregik fra Missionshuset, Korsgade Nr. 11, hvor en stor Venneskare af baade Medlemmer af Kirken og Udenforstaaende vare forsamlede for at vise den Afdøde den sidste Ære.

En Overflod af dejlige Blomster dækkede Kisten, og trøstende og belærende Ord udtaltes af Ældste O. J. Andersen, John A. Olsen, J. P. Meilstrup og Lorentz Petersen. Koret, under Ledelse af Ældste N. C. Christensen og Hugo C. A. Peterson ved Orglet, udførte velvalgte Sange med Smag og Følelse, og det hele blev en værdig Afslutning paa en trofast Hustru og Moders Prøvestand i dette Liv.

— Dorthea D. Lyttge, født i Aalborg, Danmark, 24. Maj 1860 afgik ved Døden paa Hospitalet i København, den 13. April d. A. Hun blev indlemmet i Kirken i København den 7. November 1898, og hun døde i fuld Tro om en herlig Opstandelse. Mand og to Sønner ville føle Savnet ved hendes Bortgang. Begravelsen foregik fra Sørgehuset.

Tankesprog. Sandheden sejrer altid, men Løgnen har Vinger og flyver stundom langt, inden Sandheden rækker frem.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).